

חיסיון לעורך דין

ע"מ 16-05-32164 פלוני נ' פ"ש חקירות מרכז - דחיית בקשה לחיסיון בנוגע לגילוי שמות לקוחות משום שמדובר בתוצרי עבודת עו"ד ולא בדברים ומסמכים שהוחלפו בין עורך דין לבין לקוח (ניתן ביום 29.5.16 בבית המשפט המחוזי בתל אביב בפני השופט ישעיהו שנלר)

העובדות

עורך דין העלה טענת חיסיון נגד תפיסת מסמכים במשרדו על ידי רשויות המס, בהתאם לסעיפים 235א-235ד לפקודה¹, חיסיון המבוסס על סעיף 48 לפקודת הראיות². עורך הדין נותן שירותים להקמת חברות ורישומן בחו"ל ועיקר המסמכים שנתפסו הם תעודות התאגדות, תקנונים, פרוטוקולים של מינוי דירקטורים, תעודות מניה, מסמכים לפתיחת חשבון בנק וחשבונות סליקה של כרטיסי אשראי וכיו"ב. שירותים כאמור ניתנים גם על ידי מי שאינם עורכי דין ומדובר בשירותים טכניים שאינם מורכבים. מטרת התפיסה היא לקשר בין החברות המוקמות בחו"ל לבין אזרחים ישראלים החייבים במס בישראל כדי לדעת מי עומד מאחורי החברות המוקמות בחו"ל במדינות בהן פרטים אלו אינם נחשפים.

¹ סעיף 235א-235ד לפקודה קובעים:

"235א. פרשנות

לענין הסעיפים 235ב-235ה-

"סוד מקצועי" - חילופי דברים בין לקוח לבין עורך-דין שיש להם קשר עניני לשירות המקצועי שניתן על ידי עורך-דין ללקוח, בין שהדברים נאמרו בעל-פה ובין שהועלו על הכתב, לרבות רשימות שערך עורך-הדין לשימושו הוא, ובלבד שיש להם קשר עניני לשירות המקצועי כאמור;

"מסמך חסוי" - מסמך שיש בו סוד מקצועי;

"בית משפט" - בית המשפט המחוזי שבתחום שיפוטו נמצא משרדו של עורך-הדין הטוען טענת חסיון;

"שופט" - הנשיא או הנשיא התורן של בית משפט.

235ב. סמכות לדרוש מסמכים מעורך דין

על אף האמור בחוק לשכת עורכי-הדין, תשכ"א-1961, חייב עורך-דין, אם נדרש לכך על ידי פקיד שומה, למסור לו כל מסמך שברשותו ולאפשר לו לבדוק ולתפוס כל מסמך כאמור וכן להרשות לו לעשות כל פעולה אחרת בקשר למסמך כאמור, הכל על פי הסמכויות הנתונות לו לפי פקודה זו, אך אין עורך-דין חייב לעשות כן אם הוא טוען שהמסמך חסוי.

235ג. טענת חסיון

(א) טוען עורך-דין כי המסמך המבוקש על ידי פקיד-השומה הוא חסוי, יקח פקיד-השומה את המסמך ובלי לעיין בו ישימו מיד בחבילה בנוכחותו של עורך- הדין, יסגנה, ירשום עליה את שם הלקוח שאליה מתייחס המסמך, יחתום עליה וימסור אותה לידי בית-המשפט, היתה טענת-חסיון לגבי מסמכים המתייחסים לאותו לקוח, ישים כולם בחבילה אחת. עורך-הדין רשאי, אם ירצה בכך, לחתום אף הוא על החבילה וכן להתלוות אל פקיד-השומה במסירת החבילה לבית-המשפט.

"חבילה" לענין זה - מעטפה או כלי-קיבול אחר.

(ב) אם מטעם כל שהוא היה זה מן הנמנע למסור את החבילה לבית-המשפט, ימסרה פקיד-השומה לידי שופט וזה ימסרה לבית-המשפט.

"שופט" לענין זה - לרבות שופט בית-המשפט המחוזי ושופט בית-משפט שלום.

(ג) לא יאוחר משבעה ימים שלאחר התאריך שבו נלקח מסמך כאמור בסעיף-קטן (א), רשאי הלקוח או עורך-הדין שממנו נלקח המסמך, לפנות אל בית-המשפט בבקשה להחליט ולהודיע אם המסמך הוא חסוי.

235ד. החלטת בית המשפט

(א) שופט שבמחוז-שיפוטו נתקבלה בקשה כאמור בסעיף 235ג(ג), ידון בבקשה ויבדוק את המסמך לא יאוחר משבעה ימים שלאחר התאריך שבה נתקבלה הבקשה; השופט ישמע את עורך-הדין והוא רשאי לשמוע גם את פקיד-השומה מבלי שיראה לו את המסמך או שישלח לו את תכנו.

(ב) החליט השופט שהמסמך חסוי, יחזירו לעורך-הדין שממנו נלקח; החליט שאינו חסוי, ימסור אותו לפקיד-השומה.

(ג) החליט השופט שהמסמך הוא חסוי בחלקו, יורה למסור לפקיד-השומה העתק החלק שאינו חסוי מאושר על ידי; העתק כאמור שנמסר לפקיד-השומה יתקבל כראיה בכל הליך משפטי, כאילו היה מקור.

(ד) לא קיבל בית-המשפט בקשה כאמור בסעיף 235ג(ג) לגבי מסמך שבחבילה שנמסרה לו, יראה את המסמך שלגביו לא הוגשה בקשה כאמור, כבלתי-חסוי והוא ימסר לפקיד-השומה.

(ה) הדין בבקשה לפי סעיף זה יהיה בדלתיים סגורות והחלטת השופט תהיה סופית.

² סעיף 48 לפקודת הראיות קובע:

"דברים ומסמכים שהוחלפו בין עורך דין לבין לקוח או לבין אדם אחר מטעם הלקוח ויש להם קשר עניני לשירות המקצועי שניתן על ידי עורך הדין ללקוח, אין עורך הדין חייב למסרם כראיה, אלא אם ויתר הלקוח על החסיון."

טענות הצדדים

המבקש: חל חיסיון עו"ד-לקוח לפי הוראות הפקודה כאשר הלקוחות לא ויתרו על החיסיון.

רשות המסים: החיסיון לא חל משום שאין מדובר ב"דברים ומסמכים שהוחלפו בין עורך הדין לבין לקוחו..."¹, אלא בתוצרים של עבודת עורך הדין; לא מדובר בשירות מקצועי (משפטי) הניתן ע"י עורך הדין;

בית המשפט המחוזי פסק

בפסק דין **מירון** נקבע שעורך דין שערך חוזה בין לקוחו לבין צד ג' אינו פטור מהחובה למסור את החוזה כראיה, אלא רק מן החובה למסור כראיה את המידע שהחליף עם לקוחות סביב החוזה.² כך גם בפס"ד **ישראל**³ שבו נפסק כי כל המסמכים המהווים פעולה משפטית של עורך הדין או שנערכה על ידו אינם חסויים ובפרט חוזים ומסמכים שאינם כשלעצמם הדברים שנאמרו או נכתבו בין עורך הדין ללקוחו. זו ההלכה הפסוקה כיום. עוד נקבע בפסיקה הנ"ל שהחיסיון אינו חל על זהות הלקוח של עורך הדין. טעמו של החיסיון אינו החשש שהפרסום יכול לפגוע באדם, אלא טעמו הוא בתוכן הדברים.

גם בפסק דין **אברג'יל**³ נאמר שגילוי סכום שכ"ט או חשיפת חשבוניות מס אין בהן כדי לפגוע ככלל בתקשורת החופשית בין הלקוח לבין עורך דינו וזהו אינו חלק מהתקשורת עליה החיסיון מבקש להגן. על מהות השירות המקצועי הניתן על ידי עורכי דין ללקוחותיהם ניתן ללמוד מסעיפים 20 ו-22 לחוק לשכת עורכי הדין הכוללים בין השאר "ייצוג אדם אחר וכל טיעון ופעולה אחרת בשמו לפני בתי משפט, בתי דין, בוררים וגופים ואנשים בעלי סמכות שיפוטית או מעין שיפוטית" ועוד.

אמנם גילוי שם הלקוח וזיקתו לחברה מסויימת יכול לפגוע בלקוח, אשר הסתמך על כך שאצל עו"ד קיים חיסיון, אולם דווקא טיעון זה מחייב את דחיית הבקשה ובאופן שפנייה לעורך דין לא תהווה בגדר "מקלט" מגילוי.

לסיכום, לא חל חיסיון על תוצרי עבודת עורך דין או על זהות לקוחות של עו"ד. הבקשה נדחתה.

הערת העורך

פסק הדין מבהיר שיש להבחין בין דברים בעל פה או בכתב שהוחלפו בין עורך הדין לבין לקוחו לבין מסמכים הכוללים חוזים ומסמכים שאינם כשלעצמם הדברים שנאמרו או נכתבו בין עורך הדין ללקוחו.

¹ ב"ש (שלום ירושלים) 227/83 מירון נ' מדינת ישראל, פ"מ תשמ"ה (1) 62.

² בג"ץ 301/85 ישראל נ' ישראל לוי, פ"ד מג (1) 159.

³ רע"פ 751/15 אברג'יל נ' מ"י (9.12.15), האתר המשפטי מסטקס.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

29 מאי 2016

ע"מ 32164-05-16 פלוני נ' פקיד שומה חקירות מרכז

בפני כב' השופט, סגן נשיאה ישעיהו שנלר

המערער:

פלוני, עו"ד
בעצמו

נגד

המשיב:

מס הכנסה חולון
פרקליטות מחוז ת"א (מיסוי וכלכלה)
על-ידי ב"כ עו"ד נגה בליקשטיין שחורי

החלטה

1. עניינה של החלטה זו בהכרעה בטענת חסיון שהעלה המבקש, עורך דין במקצועו, כנגד תפיסתם של מסמכים במשרדו על ידי רשויות המס - בהליך בהתאם להוראות סעיפים 235-א-ד לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש]. עצם החיסיון לו טוען המבקש מבוסס על סעיף 48 לפקודת הראיות [נוסח חדש], לפיו:

"דברים ומסמכים שהוחלפו בין עורך דין לבין לקוחו או לבין אדם אחר מטעם הלקוח ויש להם קשר ענייני לשירות המקצועי שניתן על ידי עורך הדין ללקוח, אין עורך הדין חייב למסרם כראיה, אלא אם ויתר הלקוח על החסיון."

2. מכתבי הטענות של הצדדים ומדבריהם בדיון בפני עולה כי אין חולק כי המבקש נותן שירותים להקמת ורישום חברות בחו"ל וכי עיקר המסמכים שנתפסו הינם תעודות התאגדות, תקנונים, פרוטוקול מינוי דירקטורים, תעודות מניה, מסמכים לפתיחת חשבון בנק וחשבונות סליקה של כרטיסי אשראי וכיוצא באלה מסמכים של אותן חברות ומסמכים אישיים של אנשים פרטיים הקשורים בהן (ויצוין כי נתפסו גם "מסמכים" בדרך של העתקת קבצים דיגיטליים). עוד הוסכם כי שירותים כאמור ניתנים גם על ידי אנשי מקצוע אחרים, שאינם עורכי דין - וכי אין המדובר בשירות משפטי מורכב במיוחד.

כן הובהר והודגש כי מטרת תפיסת המסמכים היא לקשר בין החברות המוקמות בחו"ל לבין אזרחים ישראלים, החבים בתשלום מס בישראל - דהיינו שרצונן של רשויות המס הוא לדעת מי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

29 מאי 2016

ע"מ 32164-05-16 פלוני נ' פקיד שומה חקירות מרכז

עומד אחר אותן חברות המוקמות בחו"ל, ובאופן שיימסר המידע אודות הלקוחות וזיקתם לחברה זאת או אחרת, כל זאת מאחר ומדובר ברישום החברות במדינות בהם פרטים אלו אינם נחשפים.

3. לטענת המבקש, על המסמכים הנ"ל חל חיסיון עורך דין-לקוח, משהם עונים על כלל דרישות סעיף הפקודה שצוטט לעיל ומשחלק מהלקוחות לא ויתרו על החיסיון כאמור.

לטענת רשויות המס, החיסיון האמור אינו חל על המסמכים - וזאת משלושה טעמים: משאין המדובר ב"דברים ומסמכים שהוחלפו בין עורך הדין לבין לקוחו..." , אלא בתוצרים של עבודת עורך הדין; משלא מדובר ב"שירות מקצועי" - קרי: משפטי - הניתן על ידי עורך הדין; ומשלא חל חיסיון כנטען על זהותו של לקוחו של עורך הדין.

4. בפרשת מירון - ב"ש (שלום י"ם) 227/83 מירון נ' מדינת ישראל, פ"מ תשמ"ה (1) 62 (1983) - נפסק כי:

"הפקודה אינה פוטרת עורך-דין מן החובה למסור כראיה את השירות המקצועי גופו, אלא את חילופי המידע (בתנאי שיש להם קשר ענייני לשירות המקצועי) עם הלקוח. היא אינה פוטרת עורך-דין מן החובה למסור כראיה... את פעולות הייצוג שעשה בשם הלקוח, ובכלל זה את המסמכים שהחליף עם צד שלישי בשם הלקוח... עורך-דין שעורך חוזה בין לקוחו ובין צד שלישי אינו פטור מן החובה למסור את החוזה כראיה, אלא רק מן החובה למסור כראיה את המידע שהחליף עם לקוחו סביב החוזה."

ובפרשת ישראלי - ב"ש (מחוזי ת"א) 1529/83 ישראלי נ' מדינת ישראל, פ"מ תשמ"ו (3) 265 (1983);

עתירה כנגד ההחלטה נדחתה בבג"צ 301/85 ישראלי נ' ישראל לוי, פ"ד מג(1) 159 (1986) - נפסק כי:

"הפעולות שעשה עוה"ד בשם לקוחו אינן חסויות ובכלל פעולות אלה פעולות ומסמכים משפטיים שערך. הטענה כי חוזה שערך עוה"ד עבור לקוחו הינו חסוי, נראית לי בלתי סבירה. חוזה הוא פעולה משפטית שנערכה עבור הלקוח אך היא מהווה את הפעולה המשפטית של אותו לקוח. החוזה איננו דברים שהוחלפו בין עוה"ד ללקוחו בקשר לשירותו המקצועי. החוזה הוא הפעולה שנעשתה ע"ס אותם הדברים. המחוקק

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

29 מאי 2016

ע"מ 32164-05-16 פלוני נ' פקיד שומה חקירות מרכז

נתן זכות לעוה"ד וללקוח - כי כל מה שנאמר ביניהם, יהא חסוי - למטרת היועצות גלויה ואפשרות של עוה"ד לתת ללקוח את השירות המשפטי הטוב ביותר (ראה הרנון לעיל) אך משניתן השירות והוא החוזה - אין השירות חסוי... כל המסמכים המהווים את הפעולה המשפטית של עוה"ד או שנערכה על ידי עוה"ד ונעשתה על ידי לקוח אינם חסויים ובמפורט: חוזים ומסמכים אחרים שאינם כשלעצמם הדברים שנאמרו או נכתבו בין עוה"ד ללקוחו."

וזו ההלכה הפסוקה גם כיום - הגם שבספרות המשפטית נמתחה עליה ביקורת, שלא התקבלה בבתי המשפט. וראו: אתיקה בעריכת דין, גבריאלי קלינג, 2001 (להלן: קלינג), עמ' 426; על הראיות, חלק שלישי, יעקב קדמי, 2009 (להלן: קדמי), עמ' 1098; הבטחת תקשורת חופשית בין עורך דין ללקוח, לימור זר-גוטמן, בתוך ספר דיויד וינר, 2009 (להלן: זר-גוטמן), עמ' 92.

5. באותן פרשות אף נקבע מפורשות שחסיון עורך דין - לקוח אינו חל כלל על זהותו לקוחו של עורך הדין, ואף בנסיבות הדומות לענייננו. וכך נפסק בפרשת מירון:

"הפקודה אינה פוטרת עורך-דין מן החובה למסור כראיה את השירות המקצועי גופו, אלא את חילופי המידע (בתנאי שיש להם קשר ענייני לשירות המקצועי) עם הלקוח. היא אינה פוטרת עורך-דין מן החובה למסור כראיה את העובדה שהיה לו לקוח, את זהותו של הלקוח..."

וכך נפסק בהרחבה בפרשת ישראלי:

"הנימוק לטענת החיסיון של השמות שהועלה על ידי עוה"ד הוא נימוק האומר: הלקוח בא ממדינה שבה אם תתגלה פנייתו לעוה"ד בישראל יכול הדבר לסכן את חייו, מעמדו או עסקיו. כגון לקוח החי במדינה שבה חוקי מטבע חמורים ביותר. אם יתברר כי פנה לעורך דין בישראל ועוד בנושאי העברת כספים - הרי יפגע בו הדבר במדינתו. משום כך, מבקש הלקוח כי לא יתגלה שמו ופרטי העסקה ועורך הדין חייב לשמור הדבר בסוד-כמוס מקצועי. נימוק זה, כפי שהוסבר - נדמה לי שהוא לוקה במקצת. טעמו של החיסיון איננו החשש שהפרסום יכול לפגוע באדם, אלא טעמו הוא תוכנם של הדברים."

...

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

29 מאי 2016

ע"מ 32164-05-16 פלוני נ' פקיד שומה חקירות מרכז

(3) בהתייחסנו להגדרה של מה כולל החיסיון לגבי עו"ד - לא נראה הדבר כי שמו של הלקוח הוא בין אלה: השם לא נמסר לעורך הדין לצורך השירות המקצועי ואין הוא מעלה או מוריד לגבי תוכן השירות המקצועי... החיסיון חל על דברים שלפי הגדרתם נכנסים להגדרת החיסיון, ואין הוא חל על דברים שהלקוח חושש מגילויים בציבור. הצורך באי פומביות אינו חלק מההגדרה.

...

מסקנתי היא כי אין שם הלקוח חסוי ע"ס ההלכות שצינתי, וכן כי חשש לפרסום אינו נכנס למסגרת הלכת הדברים החסויים.

6. וכך שב ונפסק בבית המשפט העליון ברע"פ 751/15 אברג'יל נ' מדינת ישראל (9.12.15):

"גילוי סכום שכר הטרחה או חשיפת חשבונות המס, אין בהם כדי לפגוע, ככלל, בתקשורת החופשית בין הלקוח לבין עורך דינו. לדידי, פרטים אלו אינם מהווים חלק מהתקשורת בין עורך הדין ללקוחו, עליה מבקש החיסיון להגן. לשם הגשמת זכות הייצוג ההוגן ולמטרת עשיית הצדק, באמצעות הגנה על התקשורת החופשית בין הלקוח לעורך דינו, ראוי, לטעמי, לאמץ את ההבחנה שנעשתה בבתי המשפט, אשר נדרשו לשאלת תחולתו של החיסיון על המסמכים והמידע הרלוונטיים לענייננו (ב"ש י- (ס) 227/83 מירון נ' מדינת ישראל, פ"מ תשמ"ה (1) 62, 79 (1983); ב"ש (ת"א) 1529/83 ישראלי נ' מדינת ישראל, פ"מ תשמ"ו (3) 265, 268 (1983)). המדובר בהבחנה בין "דברים" ו"מסמכים" הקשורים עניינית לשירות המקצועי אותו מעניק עורך הדין, ושהינם מוגנים מכוח החיסיון, לבין פרטים הנוגעים לעובדת מתן השירות המשפטי, אשר אינם מהווים חלק מהתקשורת החסויה בין עורך הדין ללקוחו, ואשר עורך הדין אינו פטור מלמוסרם. כאמור, החיסיון חל על חילופי הדברים, בעל פה או בכתב, בין עורך הדין ללקוחו, הקשורים לשירות המקצועי. ואולם, פרטים או מסמכים, אשר כשלעצמם אינם נוגעים לשירות המקצועי, אינם חוסים תחת כנפי החיסיון רק משום שהם הוחלפו בין עורך הדין ללקוחו (ראו, גוטמן "תקשורת חופשית", בעמ' 90; יעקב קדמי על הראיות חלק שלישי 1085 (מהדורה משולבת ומעודכנת - 2009); הלוי, בעמ' 264). בהתאם להבחנה זו, סכום שכר הטרחה וכן חשבונות המס, לרבות זהותו של

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

29 מאי 2016

ע"מ 32164-05-16 פלוני נ' פקיד שומה חקירות מרכז

משלם שכר הטרחה הנקוב בהן, הינם מסוג אותם פרטים הקשורים במתן השירות המקצועי, אך הם אינם מהווים חלק מהותי ממנו."

ועוד הוסף ונקבע שם והדברים יפים כאן:

"המסקנה, לפיה החיסיון המעוגן בסעיף 48 לפקודת הראיות, לא נועד למנוע את גילוייו של סכום שכר הטרחה או את מסירת חשבוניות המס לצד שכנגד, נלמדת גם מההסדר החקיקתי הנוגע לתפיסת מסמכים במשרדו של עורך דין על ידי פקיד השומה, במסגרת חקירת מס הכנסה. סעיפים 235ב עד 235ד לפקודת מס הכנסה מתירים לפקיד השומה לבדוק ולתפוס כל מסמך המצוי ברשותו של עורך הדין, וזאת במסגרת סמכותו הכללית של פקיד השומה לקבל מידע, אשר עשוי לסייע לו לעמוד על הכנסתו המלאה של הנישום.

...

באמצעות הסדר זה הביע המחוקק את דעתו, כי, ככלל, אין חסיון עורך דין-לקוח מתפרש על מסמכים הדרושים לצורך חקירות המס, וכי מסירתם אינה חותרת תחת יחסי האמון, שאמורים לשרור בין עורך הדין ללקוחו (הלוי, עמ' 280)."

וראו עוד בספרות המשפטית: דיני ראיות, חלק שני, אליהו הרנון, 1977 (שכבר אוזכר במצוטט מתוך פרשת ישראל); קלינג, עמ' 418 (אשר מבקר את ההלכה הפסוקה הנסמכת על החקיקה הקיימת); קדמי, עמ' 1097; תורת דיני הראיות, כרך ד', גבריאלי הלוי, 2013 (להלן: הלוי - שאוזכר במצוטט לעיל), עמ' 266.

7. מכאן שאף בנסיבות המקרה דנו, בהן מוסכם על הצדדים כי זהות הלקוחות של עורך הדין היא עיקר המידע המבוקש, אין כדי להקים חסיון עורך דין - לקוח ביחס לפרטים הנוגעים לעובדת מתן השירות המשפטי, ובכלל זה זהות הלקוח, באופן החורג מהוראת החוק.

8. ביחס לטענת הנוספת של רשויות המס כי אין להחיל חסיון עורך דין - לקוח על שירות מקצועי שאינו "שירות משפטי" יצוין כי עולה כי טענה כזו לא התקבלה בבתי המשפט. וכך נקבע ברע"פ 751/15 אברג'יל נ' מדינת ישראל (9.12.15) - שכבר אוזכר לעיל:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

29 מאי 2016

ע"מ 32164-05-16 פלוני נ' פקיד שומה חקירות מרכז

"לשון סעיף 48 לפקודת הראיות קובעת כי החסיון יחול רק על "דברים ומסמכים" שהוחלפו בין עורך הדין ללקוח. התנאי העיקרי הנדרש בסעיף הוא כי ל"דברים", כשהכוונה לדברים שהוחלפו בעל פה (הרנון, בעמ' 99), ול"מסמכים", יהא "קשר ענייני לשירות המקצועי". על מהות השירות המקצועי, הניתן על ידי עורכי הדין ללקוחותיהם, ניתן ללמוד מסעיפים 20 ו-22 לחוק לשכת עורכי הדין, הכוללים, בין היתר "ייצוג אדם אחר וכל טיעון ופעולה אחרת בשמו לפני בתי משפט, בתי דין, בוררים וגופים ואנשים בעלי סמכות שיפוטית, או מעין שיפוטית"; "עריכת מסמכים בעלי אופי משפטי בשביל אדם אחר"; ו"יעוץ וחיווי דעה משפטיים", אם כי אין מדובר ברשימה "סגורה" (קלינג, בעמ' 413; ע"א 632/77 מוסקונה נ' מאור, פ"מ לב(2) 321 (1978)).

וראו בספרות המשפטית: קלינג, עמ' 413; הלוי, עמ' 265; זר-גוטמן, עמ' 91 - וכן קדמי, עמ' 1086 (אשר מבקר את העולה מהפסיקה).

לא התעלמתי מהטענה כי במקרה דנן גילוי שם הלקוח וזיקתו לחברה זאת או אחרת, יכול ויפגע בלקוח אשר יכול וסבר כי אם יקים את החברה באמצעות עורך דין זהותו וזיקתו לא תגולה מטעמי חיסיון. אולם, דומה כי דווקא טיעון זה מחייב את דחיית הבקשה ובאופן שפניה לעורך דין לא תהווה בגדר "מקלט" מגילוי מול עריכת אותן פעולות אצל גורמים אחרים.

9. סיכומם של דברים, כי בהתאם להלכה הפסוקה לא חל חסיון עורך דין - לקוח על תוצרי עבודת עורך הדין (הפעולות והמסמכים שנערכו) או על זהות לקוחו של עורך הדין (והמסמכים הקשורים בכך) - אף במקרה דנן. למעלה מן הנדרש יוער כי ברי לכל כי לא חל חסיון עורך דין - לקוח ביחס לאותם לקוחות אשר ויתרו על כל חסיון כאמור.

10. אשר על כן, בקשת המבקש נדחית וזאת בכל הקשור לגילוי שמות הלקוחות וזיקת לקוח זה או אחר לחברה פלונית אלמונית.

ניתנה היום, כ"א אייר תשע"ו, 29 מאי 2016 במעמד המבקש וב"כ המשיב.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

29 מאי 2016

ע"מ 32164-05-16 פלוני נ' פקיד שומה חקירות מרכז

ישעיהו שנלר, שופט, סגן נשיאה

המכון למסיום וליעוץ כלכלי בע"מ ©